

MARÇ LEVY

KORKUDAN GÜÇLÜ BİR DUYGU

Çeviri: AYSEL BORA

roman

MARC LEVY
KORKUDAN
GÜÇLÜ BİR DUYGU

Un sentiment plus fort que la peur, Marc Levy

© 2014, Marc Levy / Versilio

© 2015, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.marcclevy.info

1. basım: Ekim 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Düzeltili: Aylin Samancı, Burçak Başpınar

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2652-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750726521

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MARC LEVY
KORKUDAN
GÜÇLÜ BİR DUYGU

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Aysel Bora

♥can

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Neredesin?, 2004

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Gelecek Sefere, 2007

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostlarım Aşkларım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca

Şey, 2010

Gölge Hırsız, 2011

İlk Gün, 2012

İlk Gece, 2012

Dönmek Mümkün Olsa, 2013

Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu, 2013

MARC LEVY, 1963'te Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. Kırk yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımlanan *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. 2008'de *Dostlarım Aşkılarım* adlı romanı filme uyarlandı. 2009'da kısa aralıklarla *İlk Gün* ve *İlk Gece* adlı romanları yayımlandı. En son romanı *Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu* ise 2011'de Fransa'da yayımlandı.

AYSEL BORA, 1943'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra *Meydan Larousse* ansiklopedisinin çevirmen kadrosunda görev aldı. Bugüne değin, aralarında Jean-Paul Sartre'ın *Aydınlar Üzerine*, Georges Simenon'un *Hollanda'da Bir Cinayet*, Amin Maalouf'un *Ölümcül Kimlikler*, Nathalie Sarraute'un *Şimdi* ve *Açınız* adlı yapıtlarının da bulunduğu pek çok kitabı dilimize kazandırdı.

Çocuklarıma,
karıma

Başlangıç

23 Ocak 1966, sabah saat üç, Bombay Havalimanı. 101 uçuş numaralı Hindistan Havayolları'na ait uçağa binecek son yolcular pistten geçerek Boeing 707'nin merdivenlerini tırmanıyorlar. Boşalan biniş bekleme salonunda yan yana duran iki adamın yüzü camlara dönük.

“Zarfın içinde ne var?”

“Bu konuda hiçbir şey bilmemenizi tercih ederim.”

“Kime teslim etmem gerekiyor?”

“Cenevre'ye uğradığınızda bir şeyler içmek için barın tezgâhına gideceksiniz, yanınıza bir adam yanaşacak ve size bir kadeh cin tonik ismarlamayı teklif edecek.”

“Ben alkol kullanmam mösyö.”

“O zaman siz de bardağı seyretmekle yetineceksiniz. Sizinle konuşan kişi kendini Arnold Knopf ismiyle tanıttak. Gerisi gizli ve ben sizin böyle işlerde çok becerikli olduğunuzu biliyorum.”

“Küçük işleriniz için beni kullanmanız hiç hoşuma gitmiyor.”

“İlahi Adesh, bunun küçük bir iş olduğunu da kim söyledi?”

George Ashton'ın konuşma tonu nezaketten uzaktı.

“Tamam ama bu seyahatten sonra ödeşmiş olacağız, Hint diplomatik valizini özel amaçlarınız için son kez kullanıyorsunuz.”

“Ben ne zaman karar verirsem, o zaman ödeşmiş olacağız. Hem bilginiz olsun, sizden yapmanızı istediğim şeyin hiçbir özel yanı yok. Uçağınızı kaçırmayın, bir de kalkışı geciktirirsem, üstlerim tarafından fena halde haşlanırım. Uçuştan faydalanıp biraz dinlenin, sizi biraz süzölmüş gördüm. Birkaç gün sonra New York’ta Birleşmiş Milletler konferansına katılacaksınız, çok şanslısınız, sizin yemeklerden bana gına geldi, bazen geceleri rüyamda Madison Avenue’de şöyle okkalı bir sosisli sandviç görüyorum. Benim için bir tane yersiniz artık.”

“Ben domuz eti yemem mösyö.”

“Beni sinirlendiriyorsunuz Adesh ama yine de iyi yolculuklar.”

* * *

Adesh Shamal, Cenevre Havalimanı’nın barında temasa geçeceği kişiyle asla buluşamadı. Uçak önce Delhi’ye, arkasından Beyrut’a uğradıktan sonra sabah saat üçte tekrar havalandı. İki radyo navigasyon aygıtından biri arızalıydı.

Kaptan pilot saat altıyı elli sekiz dakika elli dört saniye geçe Cenevre bölge kontrol merkezinden, Mont-Blanc’ı geçtikten sonra yüz doksan seviyesine iniş izni aldı.

Saat yediyi kırk üç geçe Kaptan D’Souza dağı geçtiğini bildirdi ve Cenevre’ye inişe geçti. Kontrolör hemen cevap vererek pozisyonunun hatalı olduğunu ve dağı kütlesinden henüz beş mil uzakta olduğunu bildirdi. Kaptan D’Souza mesajı saat yediyi bir dakika altı saniye geçe aldı.

24 Ocak 1966 sabahı saat yediyi iki geçe, 101 uçuş numaralı Hindistan Havayolları’na ait uçağın eko radarı bir dakika kadar sabit pozisyonu gösterdikten sonra kontrolörün ekranından silindi.

Kanchenjunga adını taşıyan Boeing 707, dört bin

altı yüz yetmiş metre irtifada Tournette kayalıklarına çarpmıştı. Kazada, on bir kişilik mürettebattan ve yüz altı yolcudan sağ kalan olmamıştı.

Malabar Princess'in düşmesinden on altı yıl sonra, Hindistan Havayolları'na ait ikinci bir uçak Mont-Blanc'da aynı yere çarpıp parçalanmıştı.

1

24 Ocak 2013

Fırtına dağı sarmıştı, korkunç boranlar kar örtüsünü biçip götürüyor, görüş mesafesi sıfıra iniyordu. Birbirine ipe bağlı iki dağcı ellerini zorlukla görebiliyorlardı. Bu beyaz magma içinde yürümek imkânsız hale gelmişti.

Shamir iki saattir geri dönmekten başka bir şey düşünmüyordu ama Suzie rüzgârın kükremesinden yararlanarak onun tekrar tekrar, inelim artık, diye seslenişini duymazdan geliyor, inatla tırmanmaya devam ediyordu. Aslında artık durmalı, kendilerine sığınacak bir çukur kazmalıydılar. Bu tempoyla giderlerse karanlık basmadan sığınağa asla varamayacaklardı. Shamir üşüyordu, yüzü kırçla kaplanmıştı ve uzuvlarını saran uyuşma hissi onu endişelendiriyordu. Yüksek irtifalarda dağcılık, büyük bir süratle ölümlle saklambaç oyununa dönüşebilir. Dağın dostu yoktur, o sadece davetsiz misafirleri bilir; size kapılarını kapadığında, ona koşulsuz itaat etmeniz gerekir. Kendisine eşlik etmeyi kabul etmeden önce öğrettiği şeyleri Suzie'nin hatırlamaması Shamir'i öfkelen diriyordu.

Dört bin altı yüz metre irtifada, şiddetli fırtınanın ortasında soğukkanlılığını korumak hayati önem taşır, Shamir de hatıralarının arasından kendini teskin edecek bir şeyler aradı.

Geçen yaz Suzie ve o, Arapaho Ulusal Parkı'na gidip

Grays Tepesi'nde tırmanma alıştırmaları yapmışlardı. Ama Colorado farklıydı ve iklim koşulları bugünün sonunda karşı karşıya kaldıkları koşullarla kıyaslanamazdı.

Grays Tepesi'ne tırmanış, ilişkilerinde bir dönüm noktası olmuştu. Vadiye döndüklerinde Georgetown'da küçük bir motele inmişler, ilk defa bir odayı paylaşmışlardı. Motelin sevimli bir yanı yoktu ama yatak iki gün boyunca terk edemeyecekleri kadar genişti. Dağın bedenlerinde açtığı yaralara, karşılıklı pansuman yaptıkları iki gün ve iki gece. Bazen ufacık bir ilgi, ufacık bir jest, size çok benzeyen öteki yarınızı bulduğunuza inanmanıza yeter. İşte Shamir de bu kaçamak boyunca öyle hissetmişti.

Bir yıl önce Suzie, onu ne diyeceğini bilemez hale getiren bir gülümsemeyle kapısını çalmıştı. Baltimore bölgesinde güler yüzlü insanların sayısı fazla değildir. Günaydın yerine şöyle demişti Suzie:

“Sanırım siz Birleşik Devletler'in en iyi dağcılık hocasıymışsınız!”

“Doğru bile olsa, bu pek de övünülecek bir şey olmazdı, Maryland neredeyse bir çöl kadar düzdür. En yüksek noktası bin bilmem kaç metre yüksekliktedir, beş yaşında bir çocuk bile yürüyerek çıkabilir...”

“Bloğunuzda tırmanışlarınızın hikâyesini okudum.”

“Sizin için ne yapabilirim matmazel?” diye sormuştu Shamir.

“Bir rehber ve sabırlı bir hocaya ihtiyacım var.”

“Ülkedeki en iyi dağcı ben değilim, ders de vermiyorum.”

“Belki ama ben sizin tekniğinize hayranım ve sadeliğinizi takdir ediyorum.”

Suzie davet edilmediği halde salonuna girmiş ve ona ziyaretinin sebebini açıklamıştı. Daha önce hiçbir tır-

manma çalışması yapmadığını itiraf ederken, bir yıl içinde konfirme bir dağcı¹ olmak istiyordu.

“Neden şimdi ve neden bu kadar çabuk?” diye sormuştu Shamir.

“Bazıları günün birinde Tanrı’nın çağrısını duyar; ben de dağın çağrısını duydum. Her gece aynı rüyayı görüyorum. Kendimi mutlak bir sessizlikte karlı zirvelere tırmanırken görüyorum, insanı kendinden geçiren bir şey. O halde, kendime imkân tanıyıp neden rüyadan gerçeğe geçemeyim?”

“İkisi bağdaşmaz,” diye cevap vermişti Shamir.

Suzie de onun kuşkucu tavrı karşısında, “Dağın çağrısı ve Tanrı’nın çağrısı. Tanrı daha sessizdir, dağ kükrer, çatırdar ve rüzgârın uluması bazen çok korkunç olabilir,” diye eklemişti.

“Sessizlik de olmayıversin. Ne zaman başlayabiliriz?”

“Matmazel...”

“Baker. Ama siz bana Suzie deyin.”

“Ben, özellikle yalnız kalmak istediğim için tırmanırım.”

“İnsan iki kişiye de yalnız olabilir. Hiç geveze değilimdir.”

“İnsanın bir yılda konfirme dağcı olabilmesi; ancak bütün vaktini bu işe adanmasıyla mümkündür...”

“Siz beni tanıyorsunuz. Bir işe kafamı taktım mı hiçbir şey beni durduramaz, asla benim kadar gayretli bir öğrenciye rastlayamazsınız.”

Tırmanmayı öğrenmek Suzie’de bir takıntı haline gelmişti. Yeterli gerekçe ileri süremeyince, dağcıya hayatını rahatlatıcak ve boya isteyen mütevazı evini elden geçirecek kadar para ödemeyi teklif etmişti. Shamir, Suzie’nin

1. Yeterliğini kanıtlamış deneyimli dağcı. (Ç.N.)

ilk ders zannettiği ama aslında sadece bir öğüt olan sözle-riyle laf yağmurunu yarıda kesmişti. Bir kaya duvarında insan sakin olmalı, kendine ve her bir hareketine hâkim olmalıydı. Yani Suzie'nin tavrının tam tersi.

Suzie'ye gitmesini rica ederek bu konuda düşünece-ğine ve onunla tekrar temasa geçeceğine söz vermişti.

Suzie peronun basamaklarından inerken Shamir ona bir soru sordu: Neden ben? Boş bir iltifattan çok, samimi bir cevap bekliyordu.

Suzie dönüp uzun uzun onun yüzüne bakmıştı.

“Bloğunuzdaki fotoğrafınız. Yüzünüz hoşuma gitti, ben her zaman içgüdülerime güvenmişimdir.”

Kız başka bir şey eklememiş, çıkıp gitmişti.

* * *

Hemen ertesi gün de cevabı almaya gelmişti. Araba-sını Shamir'in çalıştığı tamirhanedeki kaldıracın yanına park etmiş, atölye şefinden bilgi almış, kararlı adımlarla Shamir'in eski bir Cadillac'ın yağını değiştirdiği çukura doğru ilerlemişti.

“Burada ne işiniz var?” diye sormuştu Shamir elleri-ni iş tulumuna silerken.

“Sizce?” “Size düşüneceğimi ve sizi arayacağımı söy-lemiştim.”

“Beni yetiştirmeniz için size kırk bin dolar öneriyor-um. Beni hafta sonları günde sekiz saat çalıştırırsanız, toplamda sekiz yüz otuz iki saat yapar. Çok daha az tecrü-beyle yüksek dağlara tırmanmaya cesaret eden dağcılar tanıyorum. Saati kırk dolar, bir pratisyen hekimin kazandı-ğı miktar. Üstelik size her hafta sonu ödeme yapacağım.”

“Matmazel Baker, siz tam olarak ne iş yaparsınız?”

“Uzun süre işe yaramaz şeylerin eğitimini aldım, sonra bir antikacının yanında çalıştım, ta ki adamın asıl-

maları fazla ısrarcı olmaya başlayana kadar. O zamandan beridir de kendi yolunu arıyorum.”

“Başka bir deyişle, zamanını nasıl öldüreceğini bilemeyen, babacığının kızıdır. Pek ortak yanımız yok.”

“Geçen yüzyılda burjuvalar işçiler hakkında saçma sapan önyargılara sahipti, şimdi de tam tersi,” diyerek Shamir’in lafını ağzına tıkadı Suzie.

Shamir maddi olanaksızlar yüzünden eğitimini tamamlayamamıştı. Birkaç dağcılık dersi için Suzie’nin teklif ettiği meblağ hayatındaki pek çok şeyi değiştirebilirdi. Ama kızın pişkinliği ve küstahlığı ona çekici mi geliyordu, yoksa onu sinirlendiriyor muydu, bilemiyordu.

“Benim öyle peşin hükümlerim yoktur, Matmazel Baker. Ben bir tamirciyim, aramızdaki fark, benim için çalışmanın günlük bir zorunluluk olması, yağ değiştirme işini bitirmek yerine hoş bir kızla gevezelik ettiğim için kovulmayı da hiç istemem.”

“Siz gevezelik etmiyorsunuz ama iltifata teşekkürler.”

“Karar verdiğimde ben sizi arayacağım,” dedi Shamir işine dönerek.

Her akşam yemek yediği, tamirhaneden iki adım ötedeki fast-food restoranında tabağını seyre dalarak hemen o gece dediğini yaptı. Suzie Baker’i aramış ve bir sonraki cumartesi günü saat tam sekizde Baltimore’un büyük banliyösündeki bir spor kompleksinde ona randevu vermişti.

Altı ay boyunca her hafta sonunu beton bir tırmanma duvarında çalışarak geçirmişlerdi. Bir sonraki üç aylık dönemde Shamir, Suzie’yi gerçek kaya duvarlarında sarp kaya tırmanışına çalıştırdı. Suzie yalan söylememişti, kararlılığı Shamir’i hayretten hayrete sürüklüyordu. Asla yorgunluğa teslim olmuyordu. Sızlayan uzuvları, başka

birini çoktan vazgeçirtecek kadar acı verse de, o daha da büyük bir enerjiyle tırmanmaya devam ediyordu.

Shamir ona artık dağa tırmanmaya hazır olduğunu ve yaz başında onu Colorado'nun en yüksek zirvesine tırmanmaya götüreceğini haber verdiğinde Suzie o kadar mutlu olmuştu ki, Shamir'i akşam yemeğine davet etmişti.

Antrenmanlar arasında paylaşılan birkaç atıştırma dışında bu onların baş başa ilk yemekleriydi. Shamir o akşam boyunca hayatını, ailesinin Amerika'ya gelişini, mütevazı hayatlarını, o eğitimine devam edebilsin diye katlandıkları fedakârlıkları anlatmış, Boston'da oturması ve her hafta sonu onunla çalışmaya gelmesi dışında kendi hayatını neredeyse hiç açmayan Suzie ise ona gelecek yıl Mont-Blanc'a tırmanmaya niyetli olduğunu söylemişti.

Shamir Mont-Blanc'a tırmanma işine, yıllar önce üniversitede kazandığı bir yarışma sayesinde katılma imkânı bulduğu bir Avrupa gezisi sırasında kalkışmıştı. Ama dağ onun kafilesini istememiş, hedefe birkaç saat kala geri dönmek zorunda kalmıştı. Shamir bu yüzden derin bir hayal kırıklığı hissediyor, arkadaşlarıyla birlikte sağ salim dönebildiği için kendini avutuyordu. Mont-Blanc vazgeçmesini bilmeyenlerin hayatını çoğu zaman çalmıştır.

"Siz dağdan bahsederken, insanın dağın bir ruhu olduğuna inanası geliyor," demişti Suzie o akşam yemeğinin sonunda.

"Her dağcı buna inanır, umarım bundan böyle artık siz de inanırsınız."

"Tekrar oraya döner miydiniz?"

"Bir gün imkânım olursa evet."

"Size ahlaksız bir teklifim var, Shamir. Eğitimim tamamlandığında sizi oraya ben götüreyim."

Shamir, Suzie'nin henüz Mont-Blanc'a çıkacak düzeyde olmadığını düşünüyordu. Ayrıca seyahat çok masraflı olacaktı. Teklifi geri çevirerek teşekkür etti.

Suzie Baker, Mont Blanc'ın buzları arasına hapsolmuş bir uçakta vatanı ihanetle suçlanan ailesini temize çıkaracağını umduğu bazı belgeleri araştırırken, peşine takılan düşmanlarla birlikte dünyanın öbür ucuna sürükleneceğini aklından bile geçirmemişti. Oysa bu tehlikeli keşfi onu, Amerikan gizli servislerinin bir numaralı hedefi haline getirecekti. Ama Suize'nin de bir planı vardı; *The New York Times*'in ünlü araştırmacı gazetecisi Andrew Stilman'ı gizemi ve cazibesıyla etkileyip oyuna dahil edince bu belgelerin sırrını daha kolay ortaya çıkaracağını sanıyordu. Ne var ki bu araştırma, ikisinin de hayatta kalması için mutlaka çözülmesi gereken uluslararası bir davaya dönüştü. Peşlerindeki gizli servislerin sıkıştırdığı, zaman zaman acımasızca maniple ettiği Suzie ve Andrew, kendilerine kurulmuş tuzaklardan kaçmaya çalışırken, günümüzün en iyi korunmuş sırlarından birini ortaya çıkardıklarını fark ettiler.

Romanları kırk dokuz dile çevrilen ve dünya çapında otuz üç milyon satan başarılı yazar Marc Levy, bu kez okurlarını gerçek bir olaydan yola çıkarak kaleme aldığı soluk soluğa bir maceranın peşinden sürüklüyor.

